

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 30/2020
12.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бисерке Живановић, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из села ..., ..., кога заступа пуномоћник Стојан Милојевић, адвокат из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног 20 Ув 371/19 од 20.11.2019. године, у предмету информација од јавног значаја, у нејавној седници већа одржаној дана 12.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаним решењем је одбијен је приговор подносиоца захтева изјављен против решења Управног суда – Одељења у Крагујевцу I-3 У 15134/17 од 03.06.2019. године, којим је одбачена његова тужба применом члана 26. став 1. тачка 2. Закона о управним споровима, јер акт који се тужбом оспорава не представља акт о чијој законитости се одлучује у управном спору.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења, поднетом из свих законских разлога подносилац наводи да је погрешна оцена Управног суда да оспорени закључак Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности није управни акт. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и побијано решење укине односно преиначи.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Из стања у списима произлази да је подносилац захтева поднео тужбу Управном суду којом је предложио да суд поништи закључак Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности број 071-01-404/2017-03 од 10.02.2017. године и да наложи писарници Уставног суда да му достави решења тог суда Уж 2192/2013 од 02.03.2015. године и Уж 148/2015 од 13.04.2016. године. Управни суд је раздвојио поступак по тужби тако да се по тужби ради поништаја закључак Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности број 071-

01-404/2017-03 од 10.02.2017. године, решава у предмету I-3 У 4676/17, а по тужби којом је тужилац тражио да Управни суд наложи писарници Уставног суда да тужиоцу достави решења тог суда Уж 2192/2013 од 02.03.2015. године и Уж 148/2015 од 13.04.2016. године, решава у предмету I-3 У 15134/17. У поступку предходног испитивања поднете тужбе у предмету I-3 У 15134/17, Управни суд је нашао да је тужба неуредна јер не садржи све елементе прописане одредбом члана 22. став 1. Закона о управним споровима, па је решењем од 05.03.2019. године наложио тужиоцу да, у року од 15 дана од дана достављања тог решења, уреди поднету тужбу, на тај начин што ће прецизно означити по броју, датуму и доносиоцу решење које тужбом оспорава, а доносиоца тог решења означити као тужени орган у овом управном спору. Истим решењем тужилац је упозорен да ће тужба бити одбачена у случају непоступања по решењу у остављеном року. Поступајући по наведеном решењу суда, тужилац је суду доставио поднесак који је у суду примљен 08.04.2019. године, у коме је навео да тужбом оспорава решења Уставног суда Уж 2192/2013 од 02.03.2015. године и Уж 148/2015 од 13.04.2016. године.

Решењем судије појединца Управног суда – Одељења у Крагујевцу I-3 У 15134/17 од 03.06.2019. године, тужба је одбачена применом члана 26. став 1. тачка 2. Закона о управним споровима, јер тужилац није отклонио недостатке тужбе, односно није поднео тужбу против управног акта из чл. 3. и 4. Закона о управним споровима, нити је доносилац оспорених аката орган у смислу чл. 6. и 12. истог закона.

Поступајући по приговору подносиоца тужбе изјављеном против наведеног решења судије појединца Управног суда, посебно веће Управног суда је побијаним решењем приговор одбило.

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни касациони суд налази да је оно правилно и на закону засновано.

Одредбама члана 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), прописано је да у управном спору суд одлучује о законитости коначних управних аката, осим оних у погледу којих је предвиђена другачија судска заштита, о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита, као и о законитости других коначних појединачних аката када је то законом предвиђено.

Одредбом члана 4. истог закона прописано је да је управни акт у смислу овог закона, појединачни правни акт којим надлежни орган, непосредном применом прописа, решава одређено право или обавезу физичког или правног лица, односно странке у управној ствари, а чланом 5. да управна ствар, у смислу овог закона, јесте појединачна неспорна ситуација од јавног интереса у којој непосредно из правних прописа произилази потреба да се будуће понашање странке ауторитативно правно одреди.

Полазећи од цитираних прописа, Врховни касациони суд налази да је тужба тужиоца која је поднета ради поништаја решења Уставног суда Уж 2192/2013 од

02.03.2015. године и Уж 148/2015 од 13.04.2016. године, правилно одбачена применом одредбе члана 26. став 1. тачка 2. Закона о управним споровима, јер акт који се тужбом оспорава не представља акт о чијој законитости се одлучује у управном спору. Ово стога што се ради о одлукама Уставног суда као независног органа донетим у вршењу његове функције заштите уставних права и слобода грађана а не о управним актима донетим у управној ствари, односно другим коначним појединачним акатима којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита, у смислу цитираних одредаба чл. 3. и 4. Закона о управним споровима.

Како је у предмету Управног суда I-3 У 15134/17 тужилац оспорио решења Уставног суда Уж 2192/2013 од 02.03.2015. године и Уж 148/2015 од 13.04.2016. године, без утицаја на другачију оцену законитости побијаног решења Управног суда су наводи захтева којима се истиче да закључак Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности број 071-01-404/2017-03 од 10.02.2017. године, јесте управни акт.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 12.06.2020. године, Узп 30/2020

Записничар,
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић